

Patrick Lagrou
Red de dolfijnen

δ

1

*Tjimahi, West-Java, Nederlands Oost-Indië,
donderdag 19 juli 1945*

De deur van de gevangenenbarak vloog open.
Alle mannen en jongens die binnen zaten,
veerden meteen recht en stelden zich in het gelid.
Zelfs degenen die amper op hun benen konden staan,
deden hun uiterste best om niet onder te doen
voor de anderen.

Kapitein Jiro Hidari stapte binnen,
samen met zijn Javaanse tolk.
Een aantal jonge soldaten volgden in zijn kielzog.
Voor de zoveelste keer zou
een aantal Nederlandse gevangenen
van het interneringskamp Tjimahi 4
aan een vernederende inspectie worden onderworpen.
Als ze werden betrappt op
een of andere overtreding,
hoefden ze niet op veel genade te rekenen.
Dat hadden ze de voorbije drie jaar
vaak genoeg meegemaakt.

De leden van de keizerlijke Japanse strijdmacht
schrokken er niet voor terug om blanke burgers
brutaal te behandelen.

Helemaal vooraan stond Cornelis Jansen.
Als arts was hij een van de verantwoordelijken van
de groep. Daarom hielden de Japanners
nog enigszins rekening met hem.
Maar het was zeer de vraag hoe lang zijn functie
hem nog enig voordeel zou blijven opleveren.

Het was niemand ontgaan dat de Japanners
het alsmaar moeilijker kregen de voorbije maanden
en hun woede steeds vaker
op de gevangenen koelden.

Bij de minste overtreding deelden ze
rake klappen uit. Veel erger was het feit
dat ze ook de rantsoenering
drastisch terugschroefden. Elk sneetje brood
werd dunner, elke schep soep of rijst kleiner.
Iedereen leed honger. Steeds meer mensen
werden ziek. Bijna elke dag werd er
een dode afgevoerd.

Cornelis Jansen had de handen vol
om alle zieken te verzorgen.

Maar dat zou hij niet lang meer kunnen doen.
De middelen die hij ter beschikking had,
raakten uitgeput en hij had dringend
nieuwe medicijnen nodig. Als arts was het zijn plicht
kapitein Hidari daarvan op de hoogte te brengen.
Hoewel het niet zonder risico was,
besloot hij het onderwerp straks te berde te brengen.
Als die vervloekte inspectie
eerst maar gunstig afliep ...

Terwijl de soldaten de hele barak
tot in de verste uithoeken omkeerden,
bleef iedereen met ingehouden adem
voor zich uit staren. Hopelijk werden deze keer
geen dagboeken meer gevonden.

Het was ten strengste verboden zoiets bij te houden.
Net als verboden voedsel. Of ...

Na een paar minuten, die uren leken te duren,
zag het ernaar uit dat de groep er deze keer

goedkoop zou afkomen. De soldaten keerden terug naar hun overste, die met een knik aangaf dat Cornelis Jansen het woord kreeg. Als die nog iets te zeggen had, dan mocht hij dat nu doen. De arts wikte en woog elk woord dat hij zei en hoopte dat de Javaanse tolk ze met dezelfde zorg doorgaf. Onbewogen aanhoorde de kapitein wat de man hem vroeg. Toen de tolk zweeg, bleef het even stil. Niet lang daarna gaf kapitein Hidari een kort bevel aan een van de soldaten. Toshiro Yamada kwam vlak voor Cornelis Jansen staan en gaf hem een stevige klap in het gezicht. Daarna kreeg de arts een stomp in de maag. Terwijl hij neerzeeg, werd hij langs alle kanten geschopt en geslagen door de jonge soldaat. De andere gevangenen konden alleen maar machteloos toekijken. Ook Cornelis Jansen hield zich sterk. Hoewel hij met zijn grote gestalte de kleine Japanner met een enkele vuistslag lam had kunnen slaan, wist hij maar al te goed dat hij beter niets deed. Wie zijn hand ook maar één keer tegen een Japanner durfde op te heffen, werd onmiddellijk geketend tegen de muur gezet en met bajonetsteken afgemaakt. De arts maakte zich zo klein mogelijk en hoopte dat de klappen geen vitale lichaamsdelen raakten. Als hij wegviel, zouden er in het kamp nog veel meer mensen sterven ...

2

*Aan de rand van een hoge klif
nabij het havenstadje Taiji,
aan de zuidkust van Honshu,
het grootste eiland van Japan,
woensdag 1 januari,
meer dan vijftig jaar later,
even na acht uur 's ochtends*

Bruce Gale had genoeg gezien.
Dichterbij wilde hij niet komen.
Langer blijven evenmin. Wat hij vanaf de klif
had kunnen filmen, zou binnenkort
aan de hele wereld worden getoond.
Het tartte alle verbeelding.
Nooit had hij durven denken
dat ze hier opnieuw zouden beginnen.
Jaren geleden waren ze er bijna mee opgehouden.
Het leek erop dat alles voorbij was.
Maar nu was de hel weer losgebarsten,
erger dan ooit tevoren. Wat was de reden daarvoor?
Toen de melding enkele weken geleden
op het hoofdkwartier van Dolphin Watch International
in Florida was binnengekomen,
had niemand het willen geloven.
Maar Bruce kende de visser die de informatie
had doorgespeeld maar al te goed.
Keiko Kitano was een van de weinigen
die hij een tijdje geleden had kunnen overtuigen
om het voortaan over een andere boeg te gooien.
Maar net toen de man bijna klaarstond

om in het voorjaar met het nieuwe project van start te gaan, waren de anderen herbegonnen. Bruce Gale schudde zijn hoofd. Hij begreep het niet. Blijkbaar stond er veel op het spel, anders waren ze vanochtend, op nieuwjaarsdag, niet uitgevaren om hun gruwelijke klus te klaren. Wat een geluk dat hij vandaag zijn kans had gewaagd. In tegenstelling tot de vorige dagen had niemand op de uitkijk gestaan. Anders was hij nooit ongezien tot hier kunnen komen en had hij de bezwarende beelden nooit kunnen schieten. Het werd hoog tijd om op te stappen. Voorzichtig stopte de Amerikaan de videocamera in de tas. Wat hij hiermee had opgenomen, was van grote waarde. Hoe vreselijk de filmbeelden ook waren. Nu kwam het erop aan die ongehinderd het land uit te krijgen. Dat zou wel eens problemen kunnen opleveren. Net voordat hij overeind wilde komen, besloot hij om voor alle zekerheid ook nog wat foto's te nemen. Het zou maar enkele minuten in beslag nemen. Er kon namelijk nog altijd iets mislopen met het videomateriaal ... Vliegenvlug haalde hij een kleine digitale fotocamera uit zijn binnenzak. Het kleinood had hem een fortuin gekost, maar was dan ook tot veel in staat. Bruce bracht het toestel tot op ooghoogte en zoomde in. Maar bij zijn eerste opname maakte hij een grote fout. Hij was de flits vergeten af te zetten.

Door het sombere weer ging die plotseling af.
De Amerikaan vloekte en hoopte dat niemand
het had gezien. Zo snel hij kon,
nam hij een paar foto's van het hele gebeuren.
Toen hij klaar was, griste Bruce het geheugenkaartje
uit de camera. Het was flinterdun en paste perfect
in de dubbele wand van zijn jekker.
Zodra het daar opgeborgen zat, veerde hij op.
Nu kwam het eropaan zo snel mogelijk te verdwijnen
en het hotel te bereiken.
Maar precies op dat moment hoorde hij een kreet.
Bruce keerde zich om en zag hoe een man
uit het struikgewas tevoorschijn kwam.
De flits van zijn camera had hem verraden
en daardoor waren ze hem sneller
op het spoor gekomen dan hij verwacht had.
Hij moest nog de hele terugweg afleggen.
De ernst van de situatie drong tot hem door.
Met tientallen zouden ze hem proberen de pas
af te snijden. Toch had hij geen andere keuze.
De film die in de camera zat, moest tot elke prijs
deze plaats verlaten. Daar had hij veel,
heel veel voor over.
Bruce zette het op een sprintje.
Eerst door het struikgewas, dan langs het pad
dat hem tot hier had gebracht. Maar zodra hij
in de verte voor hem opgejaagde kreten hoorde,
veranderde hij van richting.
Als hij tegen de groeiende overmacht nog een kans
wilde hebben, dan kon hij zich beter opnieuw
een weg door het struikgewas banen.
Daar konden ze hem veel moeilijker zien.

Maar daar ging hij ook minder snel vooruit.
Veel keuze was er niet.
De kreten leken alsmaar dichterbij te komen.
Nu beseftte hij hoe die arme wezens zich daarnet
gevoeld moesten hebben. Deze keer hadden ze het
op hem gemunt. Hij was degene die nu
opgejaagd werd. Waarschijnlijk zou hij niet
met de dood worden bedreigd.
Dat hoopte hij tenminste.
Toen kreeg hij een inval.
De toestand was te hachelijk geworden
en hij moest iets doen. Met tegenzin haalde Bruce
de kleine fotocamera uit zijn binnenzak.
Hij moest hem kwijt zien te spelen,
zodat ze niet wisten dat hij ook foto's genomen had.
Snel gooidde hij de kleine camera onder een struik.
Die vond hij later wel terug.
Hopelijk had niemand het gezien,
anders was hij zeker de klos. Als alles goed afliep,
kon hij later nog altijd terugkeren. Als ...
Met tientallen zaten ze hem op de hielen.
Bruce zag in dat de toestand hopeloos werd.
Van alle kanten leken ze naar hem te komen.
Hij was omsingeld. Toch wilde hij zich
nog niet gewonnen geven.
Hij zou die Japanners eens laten zien
tot wat hij in staat was, al beseftte hij maar
al te goed dat hij het niet zou halen.
Hoe sterk en hoe groot hij ook was.
Opeens werd hem de pas afgesneden
door twee ruige kerels. Ze waren allebei gekleed
in glimmende jekkers. Hun broekspijpen

zaten onder het bloed. Geen lieve doetjes.
Achter hem en links van hem doken er nog meer op.
Hij kon geen kant meer op.
Een van hem kwam recht naar hem toe.
'Camera!' riep hij. 'Give camera!'
Bruce weigerde en probeerde verder te stappen.
Maar de twee mannen versperden hem de weg.
In geen tijd was hij van alle kanten ingesloten.
Een van de twee greep naar zijn tas,
maar Bruce beschermde hem met zijn twee handen.
Het kwam tot een schermutseling,
waarbij de Amerikaan zijn evenwicht verloor
en op de grond viel. Met zijn hele lichaam
probeerde hij de cameratas te omsluiten.
Hij was vastbesloten zich tot het uiterste
te verdedigen.
Even gebeurde er niets,
totdat twee van zijn belagers
een stap achteruit zetten.
Voor de eerste keer durfde Bruce op te kijken.
Er stapte een grijsaard naar hem toe.
Hij herkende hem. Het was Toshiro Yamada,
voorzitter van de visserscoöperatieve.
Dat was ook de man die het bloedbad in zee
had georganiseerd. Hij zag er woedend uit.
Vlak bij Bruce kwam Yamada tot stilstand.
Hij zag de fotograaf aan zijn voeten liggen
en moest zich bedwingen. Een halve eeuw geleden
zou hij de Amerikaan bont en blauw getrapt hebben.
Dat was toen dagelijkse kost.
Nu mocht dat jammer genoeg niet meer.
Niet lang daarna gaf hij de omstanders

een kort bevel. Bruce werd door verschillende handen vastgegrepen en op zijn rug gedraaid. Het ogenblik daarop rukten ze de tas met de kostbare inhoud uit zijn handen. Alles was voor niks geweest. Of toch niet?